

עמי רביב: חדר בריחה

תערוכתו של עמי רביב (נ' 1975) היא מיצב המורכב מעבודות מוקדמות וחדשות והינו המשך לחקירתו הרציפה את אפשרויות התנועה, הזמן והמרחב של הגוף והגבלתם הפיזית והמטפורית: אובייקט דמוי דלת מסתובבת החוסם את שדה הראייה בכניסה; שורה של ציורים-פסלים שהם הטבעות גוף; פרוזדור קליני כמו בבית-חולים שבסופו דלתיים סגורות.

אלו הן מעין גיאוגרפיות חמקמקות, מופשטות, מוכרות וזרות גם יחד, מפות המציבות טופוגרפיות מומצאות של נופים דמיוניים אפשריים, ובה בעת הן נעוצות באינטימי ביותר - בגוף, ממנו הן נובעות ואותו הן יוצקות מחדש. והרי מושגי המדידה והסימון של המיפוי נולדו בראשיתן מתוך מידות גופניות - "רגל", "אמה". על פי דלז וגואטרי הטריטוריה היא תמיד גופנית והגוף תמיד טריטוריאלי, שכן המרחב הוא המשך של הגוף, הוא ההיטל שלו.

חלק מהעבודות הן מעין תצוגות דיגיטליות של גרפיים ומוניטורים הממפים את פעולות הגוף והפכו לטריטוריות מופשטות, כדוגמת הרים וגאיות. חלקן האחר, הנע בין דו לתלת ממד, נוצר בתהליך של עבודה במפסלת בעץ תעשייתי שאותו רביב בונה ועוטף מחדש בהדבקה בלינוליאום בהתאם לרישום גופו המוטל על פני השטח. לאחר מכן הוא צובע אותו בצבעים מונוכרומים, ובאחרונה בצבעים זוהרים המזכירים צבעוניות של סריקות דיגיטליות של גוף. ההצללות של המבנים התלת ממדיים יוצרות את ההגוונה והעומקים בעבודות.

חדר בריחה הוא השם היום למשחקים שמקורם בעולם המחשבים אבל מתרחשים בעולם הממשי: קבוצת אנשים הנכנסת לחלל סגור וצריכה לבצע משימות ולפתור חידות תחת עלילת מסגרת מרכזית, כאשר מטרת-העל היא לצאת מהחדר בתום שעה. שפת המושגי המודרניסטי הופכת תחת ידיו של רביב לחלל שאין דרך להימלט ממנו - מרחב של מצבי סף. האובייקטים פורשים מעין טופוגרפיות ומיפויים מוכרים וזרים כאחד, שחוסמים את המבט והתנועה בכל פעם מחדש. המיפוי הופך לסימבולי - אמצעי להפעלת כוח ולמשילה, מימוש חזותי וחומרי של האפשרות לחירות ואינסוף האיזמים החיצוניים והפנימיים להגבלתה. פול וירליו טען, בהתבסס על המונח נוף באנגלית, שהנוף הנו מישור של בריחה - LAND(E)SCAPE - יציאה מתוך מרחב בהתהוות או מתוך התרחשות מרחבית. אופיין הפסוודו-מדעי של העבודות מציב בפני המבקר נוף של

בריחה, מקרא לתפיסת ההוויה ולהבנת העצמי ביחס למרחב מתוך תחושה מתמדת של חלום ואיום כאחד.